

РОБИЯ

Съ години женемъ и ореме
— и земята не ни дава плодъ.
Ехъ, ти наша, тежка орисия,
ей, ти бедень и злочестъ народъ !

Мжка ни дебне,
въ душитѣ ни зрѣе,
и въ кървави люлки
ни жалба люлѣе.

На гърди мжжки
цѣфнали рани.
Нивята чакатъ —
нивя не орани.

Въ робия чезнемъ,
чезнемъ въ неволи,
кой ще ни, братя,
радость проводи ?

Съ години женемъ и ореме
— и земята не ни дава плодъ.
Ехъ, ти наша, тежка орисия,
ей, ти бедень и злочестъ народъ.

Нѣма ли да съмне въ равнинитѣ,
златорунно слънце да изгрѣй,
и народа съ блѣсъкъ въвъ очитѣ
надъ нивята родни да запѣй ?